

RÓNAI-BALÁZS ZOLTÁN

Tájképek

Anyám halálára

I.

*Az éj puha tappancsain épp
a hűvös bokrok közt üget el.
Tűnő vadnyomain a pára
az ég arcára felszürkül.
Nagyokat hallgat a szív.
Mint a harmattal lepett szitakötő
az ökörfarkkóró hegyén,
a feltámadó frissességre vár.
A Hernádon még fekete levelek úsznak,
s csak bajlódik az ágak közt
az első, vörös napsugár.*

II.

*A szél a kézfej bőréhez ér,
az erdők ködös sötétzöld tömbje
a tekintetem kariatidája:
most templombejárat vagyok.
A felhők hátán a nagy kékség titok,
kifecsegi, közben viszi
bele a gyors, agyagos Hernádba
az anyámat a Csenkő patak.*

III.

*Túl közel hajoltam.
A megkésett szellőrőzsa szirmaitól nem látom a kertet,
a kertben a vadszőlős házat nem látom,
a napverte templomot mögötte,
a Haraszka oldalán a fényes lombokat,
csak ezt a sárgás-rózsaszínt a kora őszben,
és tényleg nincs is ott semmi már, úgy lehet.*

IV.

*Gyalog megyünk a hegyen át, ezen a képen.
Az erdei út fényfoltjai – elenyésznek.
A hegyen túl Mogyoróska – elenyészik.
Múlik a kinnfelejtett sparhelt a tájban.
A vadvirágok közt, amint áll, zománcfehéren.
Tűnik a remegő meleg a völgyben.
Poszméh az ingemen ott már nem pihen.
Ott maradt minden és mind messzebb csillan,
egy katáng ágain fennakadt idillben.*